

ranlagesta rättwisa, det ämaste samwer, den mildaste uttydning och det skyndsammaste slut för Er, ty om båda Parternas angifwelser emot hwarandra som wid 3:ne Domstolar efter flera Utslag blifwit tillsammans ranssakade, ej skolat skiljas just wid Domslutet, hade Ni et helt år tillika med Er Contrapart warit oddmd på högsta stället och söljacketigen lefwat i osäkerhet — Och hwad är wårre än lefwa emellan hopp och frucktan? — Att Ert brått bles med de lindrigaste Lagens rum ansedt, öfwertygas Ni, om icke af det tryckta Militaira dock af det civila Votum, som så handgripeligen applicerar lifsstraffet, och då en Domstol aldrig kan ha olika Principer, så bör Ni sinna at Ert Subordinations-brått som då warande Regements-Chef under Öfwerstens fränward emot Lovisa Commendant som ej war Officer i Arméen, war af större fölgder än en Stabs Captens emot sin Major inom et och samma Regemente, hwarpå warit bewis wid Kongl. Björneborgska Regemente, där tjensten ej förlorades utan samma Stabs-Capitain är nu Major. Åter, på det alldrahögsta stället, eller hos Hans Kongl. Maj:t har jag sedt af de tryckta Protocollerna i Kongl. Maj:ts Justitiæ-Revision all nåd och rättwisa wara Er förund, nåd deri, at Er sak straxt efter Hans Kongl. Majeståts ankomst ifrån Spa bles åter företagen och straffet ej skjarpat, både nåd och rättwisa deri, at Hans Kongl. Maj:t utom sin egen höga Röst alldrånadigast sannu det flera än de sex Herrar Riksfens Råd som förut afgjort och fält sitt Utslag, borde höras, på det Er säkerhet under så många uplysta Råds-Herrars skärskådande skulle wara så mycket heligare, då denna wår swänsta Titus, som så ofta gifwit nåd, hwarpå exempel warit både för och efter Er Sak, som igenom sina höga dygder, sitt hjerta och sina wålgärningar gjort sig så dyrkad och älskad af sitt folk, ej lindrade Kongl. Krigs-Collegii Dom, bör Ni då wara så förståkad och tro det Ert brott warit af den naturen at det kunde försonas? i annat fall, hwad fans här icke för talande orsaker til befrielse om den nånsin warit möjelig? Hwad för en den alldrahyckligaste handelse hppades icke för Er? jag menar: Hans Kongl. Höghets Kron-Prinsens Födelse, detta så önskade, så efterlängtade ämne för wår Monarchies bestånd och sällhet — och jag frågar Er ännu en gång, tror Ni Er ensam skulle blifwa undantagen ifrån et Parlons-Placet bekräftat med Konungens egen höga försäkran och namn, om Ni ej warit så brottslig at detta undantaget blifwit nödwändig — jag will intet en gång nämna at Ni tjent länge, at Ni i förre swåra Penningetider fått en årlig pension af 100 plåtar, at Ni betalt och förlorat 22500 Daler Koppint i Pen-

sions-

sions-Cassan för de steg Ni i Er Tour trampat i tjänsten, at ni wägar . . at Ni som Major warit Commenderad i Stockholm i en Militair Conseil där Ni til öfwerflöd endast haft Captens Tractamente, twärt emot flera förordningar, at Ni för Era lika så nyttiga som deponitiva inrättningar wid Er Compagnie, det Ni under 4 års tid snart satt opp å nyo, haft både Kongl. Krigs-Collegii och en General Wånster-Herres måst smickrande underdåniga Rapporten in för Thronen, at Ni är Son til en Far som igenom de wärsta Blesurer och 13 års fångenskap i Siberien delat den tappreste Swånfska Konungs Åra och olyckor, at Ni i 20 år försörjrt en gammal Mor som nu borde tillika med Er tigga, at - - - - men alla sådane skäl förswinna så mycket lättar, sedan skålet af Pardons-Placater som Ni i underdånighet yrkat, förswann.

Nu min Herre! efter denna lilla digression och efter den öfwertygelse Ni bör åga om ert egit wällande til Er ofärd, och i följgd däraf til den dygdiga och uplysta Allmänhetens tankefätt, så återstår det mig at komma dit jag började.

Jag tar ändå det för gifwit at Ni bör leswa, när jag rätt besinnar mig, likwål för inga andra ordsaker än dessa, dels för det Er Dom frifallat Er ifrån döden, dels därför at Ni nu går som en lefwande spögel för alla Militairer, soxi med en dyllik charge och framför alt den lönen, den åldern, den figuren och det namnet skulle insubordinera, men Ni bör existera i Er anletes swett, Ni bör förtjena Er södan igenom arbete, ertanka, beswär och mödor — När Ni om Er wara, så rår jag om mina pengar, det bleswe at fånga dem lätt, om det skulle slå in som Ni förut kladdat i Edra Wålsignade Tryck-Friheter, Idiller, Helvetii sanningar, Landnöjet, Vers-stugor, och Gud wet alt hwad Ni blandat. — Nej! min Herr Förläggare! inbilla Er inter at et sådant tappri ehuru det kan läsas, bör köpas — War god och i stället för Edra så kallade Witterheter, gif oss utländska och inländska Nyheter, beskrif, måla för oss stora Swånfska Spectaclar 2 gånger i weckan, det Franska Spectaclar 2 gånger i weckan, det mindre Swånfska Spectaclar 2 gånger i weckan, Concert-Spectaclar en gång i weckan, Assemblée Spectaclar en gång i weckan, Lustspringar Spectaclar en gång i weckan, se sådant wäcker en glädje och en lust hos hwarje rättänkande, lätt oss så weta alla dödsfall eller andra vacancer, i synnerhet i Militairen, sedan Accorderna enligt Förordningar äro
så

så alldeles affkaffade, och sanna förtjenster nu på flera år blifwit den eneste måttstrecken til befordringar — Hwad innerlig glädje för Förälbrar at så låsa sina barns och barnabarns framsteg och tycka! — berättas of om Ni behagar, andra slags tidningar som äro nöjsamma och wederswälskanbe, såsom apparencerna til nya Operor, til nya Contradanler, til den nya projecterade Vauxhallen — Mätte en så nyttig inwärtning winna framgång! och mätte den encourageras af våra Patrioter! framför alt, mätte upfinnaren hedras med en silfwertrånsifring hatten af Patriotiska Sällskapet!

Sörmlänning †).

Om Subordination.

Ingen i werlden borde kunna skrifwa med den kannedom som jag om Subordination. De lektioner jag fått i denna branche af min för detta Metis, hade aldrig varit så dyra om jag tillika studerat Politiquen — (Machiavel är en af våra qwickaste Auctorer) Militairer tron då mig! Den ena wetenskapen råcker den andra handen, och at wara fullkomlig, skal man wara rätt så snart Stats-Minister som Krigs-Minister.

Enligt 2:dra Delen 2:dra Cap. 1 §, i Reglementet så lägger *Subordination* grund och utgör själen af all *Militaire*. Om själen här wore materiel, har detta franska namnet nog blifwit definierat, eller öfversatt i vår Fäls Bibel, men ända eller själ kan man ej gifwa med ord: Alt hwad jag bördwo, är at det ordet betynder acktning, hettflyttning, bugning, wördnad, ödmjukhet och undergifwenhet. I Babylon eller Asien (at anföras efter resebeskrifningar) skola dessa en sanskyldig Militairs nyss npråkna de förtjänster utöfwas, alt som en Förman eller Esterman differera i börd, i skönhet, i ungdom, och framför alt i lätthet och wighet at kunna handtera

†) Om Herrn och wore Islänning, får jag den äran swara at jag ej gärna will ändra den gifna plan i Prospectus, för öfrigt begriper jag intet hwarifrån ni fått edra concepter, jag skulle snart tro at jag skrifwit brefsuett sielf, om icke det wore här och där något mistag som jag i detta interimis swaret ej har tid at bewisa.

Sörläggare.

tera darten, (ett dår brukeligit wapen) den enda frigsmaneuuren, som dår ofelbart leder til de högsta graderna, således om det skulle hända som tillwål med noggranhet undwikes, at Förman wore utan börd eller ofödd, ful och så gammal at han passerat 40 år, så subordinerar han utan all nåd under den Esterman som är motsatsen.

Jag lämnar dårhån denna seden, och går närmare til wår Swånska Subordination, wår Swånska Sjal, som utan affeende på minsta bisord sak ifrån den högsta befälhafwande til den minsta lydande (enligt Reglementer) bör råda ofwer alt, och skall en gång directe seda på ofswerwinmerligheten, i fall någon Oranne efter tusende år understod sig at sätta den i fråga.

Ämnet är af den widdan, Fjällan så outöfelig, at jag förbehåller mig i de söljande arken continuera Theorien, Nu för at göra en diversion, at distrahera Läsaren, så oacktadt Subordinationsläran är så helig och så noga Controllerad, skall jag uppe en begången synd emot den samma. Kunna alla synder förlåtas? Hwarföre icke denna Subordinations-synden? Helt säkert bleswe Themis på Militaira division lämnad til sig sjelf, willrådig wid Domslutet. Saken har två sidor — Målet är detta, , men det är ledsamt och torrt, at i en Juridisk prola berättas. Jag har dårföre satt händelsen på vers, Poesien som mera lekande bör roa Läsaren. Jag wäntar Wederbörande Juristers utlåtande häröfwer, men för alt i werlden ber jag dem förskona mig för swar på vers eller i Skallbeqwädstil.

Casus.

En mörk och döflig natt, i fult och slasfigt wäder
 En Stadswacht på sin poste för Rikets wälfärd tråder
 Men flockan led til ett, och Gubben somnar af
 Då låg han wid sin Kur som dödd uti sin graf,
 Hwad händer? — En med ros, en alamodisk Herre
 Til Kroppen något klen, til Sjålen ännu smärre,

Han stiger där förbi — Han kände detta fall
 At det war döden wärdt, det han bewisa skall
 „Hwad f , , , så swor han til, och rustar på wår döda
 Annu en gång han swor — och med owanlig möda
 Han honom waken får — Då börjas den Moral
 Som säkert ur en bok, wår lilla Hjärte stal
 „Ack! hwilket brottsligt steg du här på stället Klifwit
 „Mot Kung och Fosterbygd förädleri bedrifwit
 „Du Janan swurit har at wårda Stad och Land
 „At wåra Throners skygd och redskap i Guds hand!
 „Men nu ponera det, hwad dock jag aldrig hörer
 „Ponera en surprise och posito Frondeurer
 Här swarar nu min Karl „gå Zerre! bort på stund
 Seån *Platskans Corps de garde* jag wäntat ingen *Round*.

Sölungen och Couriren: *Fabel til en ung Milord.*

Börja Milord! ifrån Er ungdom at tala sanningen, upmuntra den
 samma och anklaga mig icke at sela i wördnad, om jag ej brukar
 då jag talar wid Er, det smickrande! språk som så ofta nyttjas af falska
 tungor för at upblåsa Ert högmod.

Trådet är ansedt efter den frucht det bär, måtte dygden wåra Edert
 första yrke! följ edra Förfäders fotspår för at lika med dem förtjena namn
 af Stor, hata lika som de, låga gjärningar, och bewis genom Edra dygder
 at Ert Ursprung är ädelt.

Det är sant, at Edra Förfäders bord aldrig war prägtigt Serverat,
 men deras Samweten woro rena, och de föræktade et lågt smicker. All-
 deig stod deras heder i fara, deras rena händer förkastade all skamlig gäfs-
 wa. Alltid måna om Rikets bästa tjente de det samma som dygdige Med-
 borgare; de woro wåra Lagars stöd, De hade altid kärleken för Fäders-
 neslandet inskrifwen i sina hjertan, hwarken gäfswor eller hedersstittlar kunde
 förleda dem; man har altid hört dem tala som de tänkte, och när de råd-
 frågades, gäfswo de råd på samma sätt.

Det är så, de hafwa prydt sina ämbeten, och wunnit den ärofulla
 Titeln af Stora.

Om för mycket intagen af Er födsel, Ni inbillar Er at den är alt, och Ni föracktar kundskaper, är Ni ej annat än en stackare som är satt i så mycket större ljus. Om Ni sjelf nigonfin kan nedlåta Er til nedriga och skymfeliga företaganden, skola wi bemöta Er med det förackt som Ni förtjenar; hwem har gjort ett namn ryggbart? Det är dygden. Men Ni har af Edra Fäder ej fått annat än detta namnet, och det är endast Ni som kan bibehålla det i sin helgd. Om Ni ingen ting lär, ingen ting kan, kunna hwarken en Hertigs-Krona, eller Evert högmöd gömma Er ofunnoghet: Man ärfwer ej kundskaper. Eder rang Milord! fordrar en stor förtjenst, sådan som har gjordt Edra Fäder wördade: Om Ni wanläcktas, skall deras ära föröka eder blygd — Emedlertid läs denna Fabel!

Alla mornar och aftnar, wille en Courier se sina hästar äta sitt foder. Det är sant, at denna mödan minskade wärdens inkomst, men Hästarne fingo alt hwad han för dem betalte. Om wi altid wore så noggranna, skulle höga embeten wara noglitet lönande. Wår Courirs Hästar fingo sitt fulla mått, och han hörde med nöje Kornet malas under deras tänder, då bäst det war, emellan dem upkom en stor oreda; de gnägga, slås och bitas. En hästunge slängde hufwudet med et förbittradt utseende, och gaf de gamla hästarna ögnakast, fulla af grymhet och högmöd. Ack! smågnäggar han, hwad mitt öde är hårdt! Hwad! min höga födsel blir så glömd? twungen til et skamligt, och för mitt Ursprung wanhedrande Sällskap, skall jag här höra försmädelse? Se, denna hästen af låg härkomst, som wägar bestrida mig krubban, skall jag, som är af gammal ått, ära af dessa oföfwerleswor? min ära lider, då man på alla marknader talar om min Farsars Far. Alla berömma honom och berättat des kapplöpningar. De priser han wunnit, äro där upräknade. Man såg honom ränna fältet, prydd med en prächtig Sadel och återkomma wid Pufors och Trumpeters klang: Se i mig des Son, låga pack! wörda mitt blod.

„Högsfärdiga narr; ropade Couriren, war man nånsin skyldig högmödet wördnad? wet at det är din nåsvishet som gjordt dig til slaf. Din egenfäta ungeom lär föragra at lära sig Manegen. Sådane slags hästar som du, blinda för den fanna förtjensten, upfylla endast sina hufwuden med nycker. Hwad angår det mig hwem som födt dig, men onyttiga kräf! har du därföre mera förtjenst än de gamle här stå — fråga alla Courirer, de skola säga dig at du är en Förlunge. — Wätte Barndomen aldrig förledas af någon ärtelig Titel

Ark 4 utkommer nästa Thorsdag.

Stockholm, Tryckt hos Commislarinen P. A. BRODIN, 1783.

Tryck-Friheten den Wälsignade.

Stockholm d. 30 October 1783.

Insändt.

A GUSTAF ADOLF warit en af Wärldens största Regenter be-
höfs ej bewisad, aldruminst i Swerje, där Han blifwit tagen til
Efterdömmen och så nära följd i spåren af en Furste som sielf skapar stora
Efterdömmen. GUSTAF ADOLF war 36 år gammal när han reste ifrån
sina Undersätare på Tysk botten, trungen likwäl för sin Cronas Höghet
och Fäderneslandets wäl, at där föra et Krig, det Arorikaste och Mäktig-
aste af alla. Han förbandt sig med Frankrike och Han kuströde det Ö-
sterriska Huset, hwars inkræftningslystnad och hwars mækt tycktes bli
farlig för Europa. Dessa oroliga tider äro förbi, JOSEPH regerar nu, så
osik en Ferdinand, som blott följde sin ärelustnad då Påstwiska Religionen
nyttjades til täckmantel. Men ännu har Swerje GUSTAF ADOLFS tider,
ännu regerar en Ludvig den 14:de i sin Sonsons son. Men jag går
tilbakas til Hjetten som war äfwen så wäktlig som tapper och dygdig.
Historien som samlar Hans Lifes oddliga Tal fulla af ömhet och klänstor,
har äfwen bewarat detta af GUSTAF ADOLF hållit wid Riksdagen år
1630 då Han tog afsked af sina Trogna Ständer för at gå i Tyska Fält-
tåget.

och efter gemenligen ske plågar, at Krukan bärs så länge til wattens,
at hon på sidstone söndergår, så warder ock mig på sidstone gångandes, at
efter som jag nu uti så många occasioner och farligheter för Sweriges
Ri-

Rikes wälfärd hafwer måst utgjuta och löta mitt blod, dock alt här til genom Guds nådiga beskydd til lifwet intet skadd, och på sidstone det låta måste; ty wil jag för min afresa och nu deane gången hafwa Eder samtelige här när och frånvarande Sveriges Undersätare och Ständer Gud den Aldrahögste til hjäl, lif och all wälfärd åkernädigst befallade, önskandes, at wi efter detta usla och mödosamma lefwernet efter Guds behag måge finnas och möta hwar annan i det himmelska och oförgångeliga hos Gud och beredde lifwet och glädjen. I synnerhet wil jag Eder af Rikens Råd den Allsmådtige Gud hafwa befallade, önskandes af alt hjerta, at hos Eder aldrig må tryta goda råd så at I Evert Kall och Råds-åmbete måtte förestå, at Guds ära och hans heliga ord och lära oförfalskad här må wara och blifwa i vårt Fädernesland hos oss och wåre efterkommande; Sedan at fred och enighet må grönska och florera, och all owilja, oenighet och upror må bortta blifwa och förtagas, och aldrig hos Eder måge gode råd felas til Fäderneslandets säkerhet, trygghet och fred; Så ock på sidstone, at aldrig af Eder Efterkommande måge felas, utan tilwåra sådana Personer, som Riket och Regementet kan wara til styrka, råttredighhet och assistence: Det jag af alt mitt hjerta wil Eder hafwa önskat uti denne min valediction.

I lika måtto wil jag Eder af Ridderskapet Gud den Aldrahögste hafwa innerligen befallade, önskandes at I uti Evert mantlige och ridderlige upfat wele continuera, så at I och Edre efterkommande måge här förnya de gamle wåre Förfäders odödelige och berömmelige widt utspridde Göttha namn öfwer hela werlden, som nu en lång tid hafwer warit bortglömdt, ja nästan af främmande förackteligit. Det måste igen upkomma och sig erfriska, så framt I så här efter, som I uti min warande Regements tid Eder hafwe mantligen förhållit, och oförtrutne haft ospardt lif och blod, (därmed I hafwe låtit påskina Eder wara af de framsarne Götthers ätt och efterkommande, som hafwa underlagt sig nästan hela werlden, många Konungariken sig underkufwat, och många hundrade år regerat,) Eder än ytterligare för Fäderneslandet uti krig welen bruka låta, därmed förwårswandes ett odddeligit namn, och at af Konungar och Regenter respecteras, ja ock med Guds och Gårdar beneficeras, så at I Evert Adelige Stånd med Reputatz måge utföra. Det jag Eder härmed wil hafwa önskat och valedicirat.

Eder af det Andelige Ståndet wil jag härmed ock valedicera, och förman hafwa, at I besite Eder om Enighet, såsom ock tilhålle Edre Åhörare, hwilkas Hjertan I hafwe uti Edert wäld til at wrida och wända det hwart Eder lyster, at de äro deras Öfwerhet trogne och råtttrådige, at utgöra deras plickt med hörsamhet och goda, styrkandes dem til enighet och samdrägtighet, och at de icke låta sig förföra af en hop onda menniskor. Och skole I icke allenast förmana och tilhålla dem dertill, utan I skolen ock hellswe föregå dem med ostraffelig och oförargelig exempel, så at de icke allenast af Eder lärdom och förmaning, utan af Edert lefwerne, förhålla sig sticfelige och rolige, och i synnerhet skole I för all ting wackra Eder för Högfärd, så at därutaf icke förorsakas något obestånd i Riket, och i alla måtto besite Eder om all Gudelighet och wackra Eder för parti, och altid så förestå Edra Åhörare, hwilkas hjertan I hafwen uti Edert wäld och dem kunna regera både til ondt ock godt, at de sig wälwilligen och roligen förhålla, och utgifwa til Kronan och deras Husbönder hwad de hålft plicktige äro; Det jag Eder af hjertat wil hafwa önskat.

Eder af Borgerskapet wil jag ock hafwa önskat, at Edre små Gårdar måge blifwa stora Stenhus, Edre små Båtar stora Skepp och Farkostar, och at osjan i Edra krukor aldrig må tryta och felas, och det til en valediction.

Den Gemene Man och Almogen wil jag ock hafwa önskat, at deras ängar måge grönskas, deras åker bära hundradefalt, så at deras lador blifwa fulle, och at de i all ynnoghet måge tiltaga och wäpa til, at de med glädje och utan suckar kunna utgöra deras plickt och rättigheter.

Och i en summa wil jag Eder samteligen och hwar i synnerhet hafwa Gud den Aldrahögste til själ och lif allernädigst och gunsteligen besallade.

Til Förläggaren.

Då Min Herre på flera ställen förut i Wälsignade Tryck-Friheten, in-
fört små Utdrag af en wiss Philolofs *) allmänt högsagade Arbeten, ger
sådant mig anledning at afswen nu til Tryck-Friheten den Wälsignade
öfversända medföljande Fortsättning däraf.

3 et mindre Philolophiskt Eidehwart än wårt, skulle Auctoren bli
förföldgd för sina sanningar. På menstligheters och Tankefrihetens wägnar
rackar jag himmelen at de bedröflige tiderna äro förbi, då man icke wäga-
de hwarken känna eller tala om sina rättigheter, och då Tyranniet obehin-
drat utswade sit förhateliga wälde, på det aldragnamaste sätt. Gud sse
lof! Regenterne som nu pryda Europas Throner, äga ej annat interesse än
det, at uplysa de Folk, öfwer hwilka de hafwa den äran at regera. Fi-
lologer slesswe, bemöda de sig ouphörligen at tända nya ljus för sina Un-
dersätare, at utwidga deras Kunskaper, förbättra deras Smak, samt rena
deras Seder. Under desse Stora Prinsars Regering får man således
fritt både läsa och beundra Sanningen hwar den finnes, samt afswen re-
cenlera den, så ofta tillfället det medgifwer — Jag börjar.

Regenter! (Asiens och Africas) Blömmen aldrig at Eder Magt har
öfta ej något annat stöd än Gjordomen, och at dens styrka som regerar,
ej är annat än deras styrka som låta regera sig. Förhindra Folket, som
ligger sofwande i sina järn at uplysta ögonen til sanningar, som kun-
na blifwa ganska farliga för Eder säkerhet; Och under det at Edra Un-
dersätare lyda, så påmin dem icke at de hafwa mact at bifälla.

Då en Tyran företager sig något til Statens undergång finner han
inga medarbetare däruti, om ej Nationen redan är fördärfwad. Det är
endast lasten, som kan gifwa honom anhängare ibland dem som han för-
trycker. Det är det nedriga begäret at råda, som gör at man flocktals
lånar sina armar åt despotismen; at man sless blir Slaf för at få be-
falla öfwer andra; at man förräder et helt Folk för at få deltaga i rof-
wet: Det är i synnerhet den kalla och kånstoldda Egoismen, et Folks yt-
tersta

*) Anonymen lär mens Lingvet, hvars Annaler ej äro förbudne.

Sörlägg.

tersta last, et Regeringsfatts yttersta brott, (ty det är alltid Regeringsfatts tet, som söder den): Det är i synnerhet Egoismen, säger jag, som upoffrar med beräde mod en hel Nations sällhet för at tilfredsställa en enda människas nycker, och vågar förspilla et helt Tidewarfs, en Esterwerlds lyck-
sallighet, för et enda roligt ögnablick.

(När Författaren omtalar huru kärleken för Friheten uttråde sig til och med i Kyrckorne wid Gudstjensten, och talade til Folket ifrån Predik-
stolarne, säger han):

„Det war utan twiswel en rörande och angenäm syn för Philosophien at uti hellska Guds-Templet, se Friheten uphöja sin röst til at förwara en förtryckt Nations Privilegier; at då en gång se Denne wid foten af Altaren, hwarest widskelpelsen så många resor tillförene wälsignat Folkets tunga bojer, och hwarest, de kryppande Prästerne så ofta smickrat Jorde-
nes Tyranner.

All Regering leder sit ursprung endast ifrån Nödwändigheten at för-
rekomma och undanröjda de oförrätter, som Samhällets Ledamöter skulle
inbördes kunna tillfoga hwarannan. En Kung är blott wäckaren som war-
kar dånstör, at de Allmänna arbeten icke störas.

Historien om den Civilicerade menniskan är ej annat än Historien
om dess olyckor och uselhet. Hwart enda blad i denna bok är söladt med
blod; några med Förtryckarenas; men största delen med de Förtrycktas.

Hwar och en individu som är misnöjd med Regeringen i sit land,
har rättighet at annorstädes söka en bättre. Hwart och et Samhälle har
lika stor rättighet at ikullasta och förändra sin Regerings-form, *) då
den är oduglig, som dess Förfäder haft at antaga den.

*) Det war efter denna lycksaliga Principen den föröna Aristokratiska Despotisme blef
år 1772 förändrat til war nu warande fria och sälla Regering.

Sörläggaren.

Det gifwes ingen Regering, hwars förmånsrätt är at wara esför-
änderlig.

Innet politiskt Tyranni, ware det skapat i går eller för tusende år
sedan, som icke kan omkullstöras i morgon, eller efter tio år;

Ingen så helig, så wäl befästad magt, hwilken kan tillåtas at anse
Staten som sin egendom.

Den som annorlunda tänker är en Slaw; en Däre, som öfwer-
lämnar sig hess, sin slägt, sina barn, och deras barn, med et ord, hela
sin Posteritet til en ewig uselhet.

(Auctor tycker sig i andanom se de fria Coloniernas tillkommande lycka
och tiltalar i anledning därpå Asiens och Africas Despoter sålunda):

„Mätte alla werldenes Tyranner och Förtryckare, antingen Heliga
eller Politiska, weta, at det gifwes et ställe på Jorden hwarest man kan
wara fri för deras kädjor; hwarest den kluwade menkligheten har uprest
sit hufwud; hwarest såden blir skördad til och med för den fattige; hwar-
est Lagarne icke tjena til annat än at bibehålla Folkets Lyckalighet; hwar-
est Religionen är fri och Samwæter uphört at wara slawiskt; med et ord,
där Naturen synes likasom rättfärdiga sig at hafwa skapat Menniskan,
och där menkliga Regeringar hwilka i så många secler wanhedrat Jorden
genom deras orättwished, änteligen utplåna alla sina brott. Utanfan af
en sådan Fristad bde försträcka Despoterne och hålla dem i tygeln: Ev
fastän de äro känslolöse för Menniskoslågrets lycka, äro de ätminstone små-
la och Aregirige, samt wilja således ostyckadt bibehålla så wäl deras magt,
som Rikedomar.

[Då den Stärkt tänkande Författaren nämner at Congressen offentes-
ligen förklarade sin Independance d. 4 Julii 1776, säger han straxt där-
efter):

Hwarsföre har jag icke de namnkunnige Romerske och Atheniensiske
Orators Gulle och wärdighet? Med hwilken wärdighet, med hwilken
enthusiasme skulle jag ej då tala om de förträffelige män, hwilka förme-
delst sut tolamod, sin wisshet och sin drift uprest denna makalösa bygnad?
Hannock, Franklin och bägge Herrarne Adams, woro de förnästa drift-
sjå.

sjädrarne härtil: men de woro dock ej de enda. Efterwerlden skall lära at känna dem alla. En mera lycklig penna än min, skal til henne öfwerlemna deras ryktbara och wördade namn. Bronzen och Marmorn skola wisa dem at de sednaste Tidshwarfwen, och då Frihets älfkaren ser deras helgade Stoder, skall hans ögon spillas af tårar, hans hierta skall darra af glädje. Man har skrifwit under en buste som föreställer en af dessa wörnadswärda personer: Han ryckte Blieten från himmelen och Spiran från Tyraner. Alla hans medbröder skola med honom dela de sista orden af denna löge.

Älftanswärda land! du som fransödt Hjeltar. Mina är tillåta mig ej mera det nöjet at besöka dig. Aldrig får jag se mig mitt ihland de agtningswärda personer hwaras din arceopog är sammansatt; aldrig får jag vara närwarande wid de öfwerläggningar, som hålles i din Congress. Jag måste dö utan at hafwa sådt se Tolérancens, Sedernas, Lagarnes, Dygdens och Frihetens hemmist; En fri och helig jord får icke beträcka min aska: men jag har dock önskat det; och mina sista ord skola blifwa böner upsånda til himmelen för din lycksalighet:

„Hwilken nesa! hwilken blygd! at se de Wise sälja sitt beröm at de mågtige på jorden. Hwarföre skola då Konungarnes Hof så ofta wara „en stötesten för Dygden och Wissheten? när skola de Stora lära sig „känna, at alla de, som endast föda dem med barnsligheter och löjeligheter, blott döra och bedraga dem? — det sannaste sätt, at wara Fursten nyttig, är at förebrå honom alla hans laster, at wara honom wid alla hans afsteg, samt at underrätta honom huru nesligt det är för honom sjelf, huru wädligt det är för Riket, at han bekimmeridst fördrifwer sina dagar i nöjen och instbarheter: — Den dygdige känner aldrig något annat än detta språk: Ödgn och smicker flyter aldrig från hans läppar,“

3 Moderna Sångare! så tänkte och talade Plutarchus.

Pythagoras icke mindre funnig än Plutarchus om den Wisas skyldigheter, säger på et ställe: „Jag wägrar namn af Philolophe at hwar och „en, som låter sig smittas af Hof Leinaden. Den förtjenar endast at bära „denna titel, hwilken är sårdig at för Tiderneslandets Frihet, och för „Sanningen, upoffra slägt, ämbeten, rikedomar, lif, ja! til och med sin reputation. Det at igenom en sådan styrka i Characteren, tillägget han, igenom „en sådan kärlek för sanningen, som man tyckes nästan blifwa förenad med „sjelfs

„Sjelfwa Gudomligheten, och deltaga i des wäsende, på det aldraddlaste
„och närmaste sätt.“

Där en sklof och barnslig Konung regerar, där liknar Staten ett
skjepp som lyder wind och wåg, men icke rodrer.

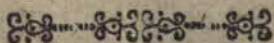
En emot Tyranner opretad Menighet är icke ofta stort slugare än
hunden som biter i den sten man kastat på honom, utom at hämnas på
den arm som kastade. Under en ny Tyrann kröcker man sig under et gam-
malt ok.

Swad är Frihet? Det är Folkets billiga Magt at kunna taga nö-
diga och wisa mått til besträmjande af Statens sanna bästa *].

Epigramme.

1, När jag skall dö (en flicka talte så)
„Jag skall som Wd i grafwen flykta
Straxt af Malicen swartes då
Swad det bör kasta på som barn sin lestad lykta?

*) Swänkska Historien för d. 19 Aug. 1772 wisar exemplet.

Sörlägg.

Arket 5 utkommer nästa mandag kl. 8 om morgonen.

Stockholm, Tryckt hos Commisarien P. A. BRODIN, 1783.

Tryck-Friheten den Wälsignade.

Stockholm d. 3 November 1783.

Wid Hårads-Probstens Herr Mag. Anders Svebelii
Graf d. 2 September 1783 *).

At dö med sådant mod, den dygd bde wara ren-
Det ljus bde wara sol, som med sitt egit skjen
Uti sin nedgång så kan stråla

B

Så är Du dödd, Du Hedersman!

Du Stiftets äldste Präst, och Stiftets Herdars prydnad;

I nit, och Christlig tro, och dygd, och skick, och lydnad,

Dig Öfwer-Herden mogen sann.

Du ägde in uti Din dödd,

Ett hjerta utan svek, en snillets eld och styrka;

En hög och orädd själ, at rätt och sanning yrka,

Till fallna Christendomens stödd.

Du med et djupt och städadt wett,

I åldrens sensta höst, det glada lynnet hade,

At omån, och at wån, Du mente hwad Du sade;

Och tänkte, taste, gjorde ett.

Du rådig, öm, och hjälpsam war.
 Nu, wid Ditt gånnda stof, är fleras ögon wåta;
 En fattig, en förtryckt, en råddad ofuld gråta,
 Och gråta Dig, som Wån och Far.

Du mina tårar åfwen får.
 Ditt namn, och Din förtienst jag skall i minnet båra,
 Så sant min hela själ är helgad tro och åra,
 Och sanning i mitt hjerta rår.

G. H.

Til Förläggaren af Tryck-Friheten den Wålsignade.

Då min Herre förut i sina Nummer behagat införa flera af mig insända papper, tagna ur min saliga Farsars Engellska Samlingar, så tar jag mig ännu den friheten at til lika bruk i Era Ark skicka detta bref (i öfversättning) ifrån en Angelsman i Oxford til en sin wån i London. Det syns nog säkert wara skrifwit under JACOB den 1:stas Regering, men hwarfen darom eller Personernas namn äro ursatta, lika som flerswa Manuscripter åfwen blifwit defekt igenom owärdig medfart eller råttor, så at ingen annan lär begripa hwart det syftar än den som hånner Engellska Famille Anecdorer, men jag wil ej förbigå den numererade ordningen af något enda bref i samlingen, så mycket mera som detta för öfrigit innehåller generela sanningar nyttiga i alla tidehwars skrifna med den frimodighet som ännu i dag Characteriserar en rätt Angelsman och således uplyser Engellska Historien. Nästa bref jag skickar blir aldeles intet mystiskt *).

Insändaren.

Min

*) Håll ord och jag gör ett med alla Läsare i Locksägelse.

Förlägg.

Min Wån!

Du är nu i en ställning som pröfvar din dygd. Din ungdom, Din klla ärfarenhet förbjuder Dig at se det brådhus som gapar för dina fötter.

Jag går at riskva bindeln ifrån Dina ögon och Du skall rysa för Din nya Meccenas, Din Beskyddare.

Du förundrar Dig med skäl öfver hans omärtlige Caretter, öfver det gråns ösa förtroende han bewisar Dig, öfver de presenter hwarmed han ricktar Dig. Ja wet min Wån! At dessa Caretter, detta förtroende, dessa gåswor äro lika många medel som han nyttjar til Ditt förnedrande, sedan han gjort sig berättigad til Din ärljånsla, så tror han at Du ej skall kunna sätta dig emot hans begär.

Hwilka begjår? Säger Du — Jo min Wån - - - - -

Den Brottlingen som åtagit sig Ditt wanhedrande, är i synnerhet beryctad för denna lasten. Du är icke den första yngling han försöker at försöra — Olycklig Du, om Du låter dig förblindas af hans Wåns skaps bergelsor, om Du låter dig winnas af hans löften.

Jag wet at man i dessa Corrumperade tider icke mera skjuter om dygden, jag wet at samma anseende nu förwårswas, då man är lastfull och nedrig, som man i våra Fäders tid endast kunde förwårswa igenom ett dygdigt och obefläckat upförande. Jag wet at det ofta är igenom ett brottligt Samwete och sölade Seder, man kan trappa op til Beställningar, Titlar och äreställen; och jag wet at Strumpebands-Orden har hängt på en Robert Carre (Sommerlet) samt hänger ännu i dag på en Georg Buckingham, twånne de föracktligaste människor som wärlden ännu sedt: Men kunna sådana orsaker rättfärdiga ditt afwikande ifrån den samma ärans wåg? Kunna de förmå Dig at glömma hwad Du är? Nemligen: Angelsman och Adlinge? Är Du nog lågtänkt at wilja köpa Dig Nikedomar och band med förlusten af Din Heder? Hedren som Du bör älska mera än Ditt Lif, och utom hwilken Lifwet icke äger något wärde.

Nej

Nej — Richard P . . . Kan ej göra sig ovärdig den förmån at wa-
ra ättlinge af så lysande Förfäder som hans; Deras ärofulla minne skall
alldrig af honom besläckas, den entousiasme hvarmed han så ofta talat
för mig om deras dygder, just den gör mig försäkrad at han will tråda
i deras fotspår, ty man högakftar sällan annat än det som öfwerensstäm-
mer med ens egna tankesätt.

Hwad äro wäl alla Regenters nådetecken och belöningar i jämförel-
se med et fredat samwete och en obrätslig lefnad? De förra lämnas icke
sällan åt den illparigaste smickraren, åt den wärsta bos som wet förstålla
sig, åt den måst frypande medlem i samhället, då däremot samwetslugnet
och den wisas ackning endast tillhör den dygdiga.

Ingen utom en nedrig träl med et lågt och fördärswat hjärta kan
med tjänstlödschet se sig utstald för Folkets rättmätiga hat. Man skall ä-
ga ett annat ursprung, annat blod, annan själ än Richard P . . . för at
kunna förnedra sig, för at kunna ohelga et wördat namn, för at kunna
glömma äran och sina skyldigheter. Jag wet at en Medborgare äfwen hög
och dygdig, kan begå fel ty han är människa; men h n kan alldrig låta
insöfwa sig i weklighetens och Lastens skjöde om det ock wore för alla In-
diens skatter, för hela Salomons härlighet.

Och säg — hwad skulle Du wäl winna om Du öfwerlämnade Dig
til denna Din Beskyddares affigter? Du skulle (som ändå är ganska o-
wisst) igenom hans intrigver och löp i Häf-Trapporna, igenom förböner
och muror hos de betydande winna något förnämt och indrägtigt ämbete
i Riket: Men snart skulle Din fram bli optäckt, man skulle lära känna
medlen til Din hastiga uphöjelse, och Du skulle bli et mål för hela wärld-
dens föräckt. Öfwerhopad af försmädelser, plågad af samwetsagg skulle
Din lefnad bli en kjedja af de a'brastörsta uselheter. Dina förra Wän-
ner skulle flykta ifrån Din Person och Ditt patats, De skulle sky och för-
banna Dig. Egennyttiga, falska och rosgirige smickrare skulle antaga de-
ras ställe. Bordets fräsligheter, Dina Maitreslers behagligheter, alla Di-
na pund Sterling skulle blifwa lika så monga Ormar at sönderslita Ditt
brötliga och lastfulla hjärta, innan kort skulle hela Din ungdoms mun-
terhet förwandlas i en svart och ohyggeelig njältssjuka; Du blefwe ett rof
för äresstrigheten, jalousien, snåtheten och alla så wädsamma böjesser. Du
börja-

började at fruckta Gudars och människors rättwisa hämb, och i Din rädd-
håga skulle Du gå bästwande för Din egen flugga - - - Men hwarföre
ställer jag en så fastlig måning för Dina ögon? Jag bdr ju tro at min
Wån Richard för at bibehålla sig wid dygden, icke har behof af några
sådana måningar. Han behöfwer endast följa sitt hjertas drift för at
blifwa alt hwad han bdr wara.

Jag medger at ungdomshettan kan emot wår wisja ofta leda oss i
swagheter. Wåra begär starkast i den åldern Tyrannisera stundom öfwer
wår själ, hwilken då ej altid kan åga den styrka at kufwa dessa mågtiga
Herrar. Men om wi igenom dem någon gång blifwa selacktiga, så böra
wi dock aldrig blifwa brotteliga och alldraminst böra de kunna sänka oss
i onaturliga laster och hwiska så förswaga wår hälsa *).

Äf Tidbedräcken kånna wi både Alcibiadis och Celars bedrifter: De
woro stora och lysande samt wäcka hela wår förundran. Men huru små
huru förmörkade blifwa icke dessa hjeltar då wi se dem i sällskap med sina
Gunstlingar wara ett offer för djuriska lustar? Alla deras Talanger, deras
förrättningar och stora wärf kunna icke frälsa deras minne ifrån den blygd
det förtjenar.

Det är endast en låg Caractere som will skaffa sig recommendationer
och beskydd hos sådana Lastfulla, en Caractere som är skapad för at krypa
och blifwa trampad.

Huru kan då en hederlig menniska önska sig at lysa på den bana som
en Gavelston, en Spencer, och andra deras likar genomslupit? En bana up-
på hwilken hwart enda ståt är tecknad med brott, laster, och dårskaper af
alla slag?

Nej

*) Jag gifor lätt nog, at denna lasten hwaremot predikas med så stor häftighet är syl-
leri — hwilket kan wäl wara onaturligare och ohälsosammare än det som sätter mig
i likhet med djuren, betager mig mitt förnuft och som förtär Bröst och Lungor?
(Se Cadogan) — Äf Barhi Historia wet man desutom, at Pouch k. in i denna tiden
inventerades i England och säkert lär någon Lord som fått smak därpå, ej funnat
dricka allena, utan lofat någon förnäm Yngling at göra sig sällskap wid Pouch-
bålen.

Sörläggare.

Kej — min Richard! Du kan icke förledas af några tillbud som wän-
dra dig. Du behöfwer icke mera än se faran, för at draga dig därur.
Fly tidigt ifrån Din Lord som Du bör anse med fasa. Fly och förkasta
alla hans löften och wälgärningar; de äro icke annat än snaror, hwaruti
han ärnar snärja Din ofkuld. Tro ej den affekterade godhet hwarmed
han bemöter Dig: Det är igenom den som han will förstöra Din dygd.
Du är ej rik men Du har Din dageliga ufkomst: Med den kan man ju
åga lyckan — Wälj hårdre at uti en mörk och okänd lefnad wara fri,
om Du ock skulle äta groft bröd och dricka watten, än at under sorgylta
tak i den fallsta årans och öfwerflödets armar wara träl — Lef lika obe-
fläckad som Dina Fäder, undfly weklighet och wällust, älska och förswara
Fäderneslandets frihet, tala sanningen oförskräckt då Du är en lem af
Parlamenter; med et ord: War en wärdig Engelsman ända til sista ög-
nablicket af Ditt lif, så skall Du altid förblifwa i äktning hos Din nådi-
ga Öfwerhet och i Din ämmaste wänfkap hos Dina ärliga Landsmän,
ibland hwilka Du i synnerhet bör räkna mig Din tilgifsna och oföränderlige

Edvard E. . . .

*Politisk Ofanning *)*

Det är icke sällan, at man finner de Dycke Titninge. Ekrisware anför
ogrundade Berättelser. Bewis därpå är Öf nyligen tilhanda kommit,
medelst så wäl Altonaiska som Hamburgske Nwisorne, hwilka d. 21 hujus
blefwo här synlige, hwaruti förmåtes, som skulle Konungen af Sverige un-
der Des resa til Italien, hafwa varit i Unde handling med Hertigen af
Meklenburg at til honom Åtråda Staden Wismar. Kan wäl någon
större ofanning gifwas? Wår Store och Nådigste Konung hysse kärlek
för Sverige, både såsom Sitt Rike och Sitt egit Fädernesland, det Han
ensigt Sin Wisbet och Westphaliske Freden, håldre will bibehålla och stad-
fästa, samt om råttmätige tilfälle gäpwes, snarare utwidga, än minska och
af

*) Insändt.

a'stymma. Konungen äger et Troget Rikets Råd, hwilket, under en nu mera rätteligen fri Regering, deltoget i answaret för Rikswårdande Årens der. Skulle det ankomma på Wismars afstående ifrån Sveriges Rike, låra Riksfens Ständer förut nödwändigst böra höras angående Äquivalen- ten, äfwen som öfwer allmänne Fonderne, samt huru wida Brånwins • Tull- och Slåtsbyggnads och Subsidie medlen då sådane Existera, annors lunda än til Allmänna Statswerkets behof, användas.

Den Dyffe Tidninge-Skrifwaren läwer alt darsföre ofelbart stadna för det strångaste answar.

Susanna *).

„Nej jag tror knapt i något Rike
(Man undantar min Fosterbygd)

„Susanna nånsin ägt sin life

„I trohet, kysshet, och i dygd.

God Herrar! I som så prediken!

För Eora Fruar alla dar

Menn wäl den dygd hwarom i skriften

Så stor och så berömmwård war?

Twå Gubbar med en skrynklig panna

Wid hwarje steg de pusta, stanna

Och ärka knapt på kryckan gå

Och De . . . hwad skulle de wäl få

Utaf en quick och skjön Susanna?

God Herrar! Jag wil mig förbanna

Sjelf Messalina ful och fräck

Bedt dem för tusend bödsar ränna . . .

Men

*) Insändt.

Men tånk! om David rast och tåct
 Som lårt at bågan tyckligt spånna
 Förd af et litet wingat barn
 I badet kastat sina garn
 Och bdrjat dnmma suckar sända
 Och full af Klånfor swimmat bort
 Tör hända då . . ja! ja! tör hända
 Sulanna strikit ej så hårt.

Announce.

1:0 På de bref som jag fått ifrån flera Städer och Landsorter hwaruvida jag will införa hward de kunna insända, får jag den åran swara at ej allenast i min Prospectus utan äfwen i N:o 1 och 2 står tydeligen at jag med den största erkjånsta gör det, enligt de där förestresna wårdor, hwilka hwar tänkande människa är skyldig at uppfylla. Jag idnyar härigenom mina tackidgesser och långtar med den största oädlighet efter de witra och täcka Afhandlingar som äro mig lofwade, i synnerhet wäntar jag Gdder ifrån åtminstone et swar på det hwarom jag Supplicerat. Det torde ej wara för mycket begjårt på sedernas wågnar.

2:0 Grasskriften öfwer Salig Gref Reenshjerna som jag seck omtryckt ifrån Norrkjöping, läste jag samt alla människor några dagar förut med förkjusning i Stockholms Posten. Ehuru stark och wacker den war, så wågade jag ej repetera den i mina blad. Jag är brackt i de omständigheter at jag tillika får calculera afgangen eller debiten.

Sörlägg.

Art 1 6 utkommer nästa Thorsdag.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. BRODIN, 1783.

Tryck-Friheten den Wälsignade.

Stockholm d. 6 November 1783.

För Militairer *).

Såland alla Årens stämpelar på en Officerare, är oergennytt. Så hederligt det alltid är at vara hushållare om sitt, som hör En sielf till, äfwen at wårda och spara Kronans medel, som kunna vara en anförtrödda, så ordt är det, at sträcka denna Hushålls-metoden utom Lag och föreskrifter, at tillkänna sig det minsta af sina Medborgares egendom, om och Prätexten wore alldrig så wacker.

Wår Store Konung som insedt detta i fall det wore indyligt at i et efterkonimande tidehwars någon sådan Casus skulle kunna yppas i Swärska Arméen, hwars tankefätt hwars Principer för det närwarande äro så rena och brillanta, har igenom sitt Höga Bref til Regement-Cheferna af d. 29 October 1781 förnyat Kongl. Påbudet af år 1696 til sin fulla werkan. Båda de Höga Kongl. Förordningarne lyda i bokstafwen som följer.

GUSTAF med Guds Nåde Sweriges och Wändes Konung oc. oc. Årswinge til Norrige samt Hertig til Schleswig Holstein oc. oc. oc.

Wår ynnest och nådiga bendgenhet med Gud alsmäktig, Froman Öfwerste och Riddare af Wår Swärds-Orden, Sedan Wi nu mera af

Zusändt.

Förekonne Kål varit nödsakade at ändra och uphåfwa hwad uti Calmare Län wid någre år 1777 håldne Jordransafningar blifwit beslutit at wår skälla igenom Allmogens så kallade frivillige Sammanskätter, hafwe Wi tillika funnit angelägit at igenom förnyande af alt hwad Kongl. Påbudet under d. 25 April 1696 innehåller, härmed afswarligen förbjuda Eder så wål som samtelige wederbörande Regements-Chefs och Landshöfdingar, at under hwad namn det wara må utan wår uttryckeliga Nådiga befallning eller af den anledning Allmänna Lagen och Författningar gifwa uti wiße sårskitte utfatte omständigheter, begjåra eller emottaga någre Sammanskätter. Och i händelse berörde förbud antingen icke blifwit Eder Förrådare tillfånne eller och förkommit uti Eder Archiw under den tid dess weckstälighet förfallit, så sände Wi Eder härhos en affkrift däråf tilhanda. Besalande Eder Gud alsmeckrig nådeligen.

Drotningholms Slott d. 29 October 1781.

GUSTAF

G. V CARLSON,

Kongl. Maj:ts Födrordning angående deras straff som understå sig uttom Kongl. Maj:ts befallningar under hwarjehanda sken, at påläggga, emottaga eller infordra af Allmogen eller andre Kongl. Maj:ts undersätare och Militie någre Gårder, penningar, eller hwarjehanda utgifter, waror eller försör, eller ock sig därwid bruka låta. Gifwen Stockholm d. 25 April 1696.

Wi CARL oc. oc. Göre witterligt, at såsom wi förmedelst de ransfallningar som i en del Landsorter af wårt Rike öfwer Allmogens klagomål äro håldne, icke utan särdeles misnöje hafwa förstått och erfarit, hur som wåra trogne undersätare, mot wår wetenskap, wil ja och befallning utom de allmänneligen gjorde bewillningar, dels genom egenwilligt och under hwarjehanda sken otillbörligt påläggande, dels igenom någre Landsbörjentes inträdande och öfwertalande under namn och föregifwande af god bemyndighet och frivillig gåfwa, äro tilhåldne eller förmådde, at göra en annan omkostnad, sammanskätt och utgift til dem, hwilken på Wåra wågar nar hafwa ålegat sådant at hamma och hindra och det endels igenom pantning af de förmögna hwarigenom de äro blesne så aldeles utarmade at de sedan icke hafwa förmått deras råtta utskylper til oss erläggga, utan de sam

De samma måst blifwa obetalte och tillbaka stående. Fördenfull emedan Of en sådan emot vår Kongl. Höga rätt, samt Underfåtarnas plikt och skyldighet högst stridande egennyttighet och förtroet så mycket mindre anstår at tåla och ofstraffat lemna, som det uti så många våra Antecessors Sweriges Konungars, så wäl som våra Egne Stadgar och Förordningar ofta tillförene är förbudt, **Vi** äre **Wi** alt sådant til at förkomma, förtaga och förhindra, förorsakade wörone, hämed och i kraft af detta Vårt öppna Placat alla i gemen och hwar och en i synnerhet af Våra Befallningshafwande och andre som detta på något sätt kan angå, sträng och allwarligen förbjuda, at ingen eho han är hög eller låg skal sig understå under hwad sten det hålft wara må, antingen det heter komma af en god wilja eller någon annan förwändning, emot och utan Våra uttryckelige befallningar, påläggga, emottaga eller infordra låta af Allmogen eller andre Våra undersåtare och Militie betjenter til Lands eller Sjös någre gårdes penningar eller hwarjehanda utgifter, waror eller förstor så kært hwar och en är at undwika Vår högste onåd och det straff som Norrköpings beslut innehåller, nemligen straffas som en Rikes förrådare, hwilken plikt äfwenwål de Betjente skola wara underkastade, som Allmogen til någon så dan pålaga eller föråring intala och förleda, efter som och Allmogen sjelfwe, som i anseende til någon annan sin fördel tåte sig til sådane utgifter ofwertata, skola jämwål med wederbördig nåpft blifwa ihågkomne, **Wi** befalle fördenfull alla dem som wederbörd och detta angår samt för Vår full wele skola gjöra och låta, at de härefter sig hörsamlingen råtta, icke tillfogandes eller tillfoga låtandes Allmogen eller Militie Betjente til Lands eller Sjös något men eller försång i någon mätto, wid äfwan bemålte straff och hämd til görandes; til yttermera wisso oc.

Datum Stockholm d. 25 April år 1696.

CAROLUS.

Enfgheten med Originaler bewittnar

JOHAN FRANG.

